

## „**Hogy mindnyájan egyek legyenek**”



### SZOMBAT DÉLUTÁN

**E HETI TANULMÁNYUNK:** Márk 9:38-41; János 5:20-23; 13:18-30; 17:1-26; 1János 2:3-6; 5:19; Jelenések 18:4

*„De nemcsak értük könyörgök, hanem azokért is, akik majd az ő beszédkre hisznek bennem, hogy mindnyájan egyek legyenek, Atyám, mint te énbennem, és én tebenned, ők pedig mibennünk, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem” (Jn 17:20-21, ÚRK).*

János evangéliuma bepillantást enged abba, ami Jézust foglalkoztatta, amikor már a látóhatáron volt elárultatása és halála. Öt meghatározó fejezetben (János 13-17. fejezet) olvashatjuk Jézus utolsó tanításait, amelyek csúcspontja a „főpapi imádságnak” nevezett rész.

„Valóban találó név, hiszen ebben az imádságban Urunk odaszentelte magát az áldozatra, amelyben egyszerre volt pap és áldozat. Ugyanakkor azok számára is odaszentelő imádság ez a rész, akikért feláldozta magát – a tanítványokért, akik vele voltak a felházban, majd pedig akik a későbbiekben jutottak hitre a bizonyágtételük révén” (F. F. Bruce: *The Gospel of John*. Grand Rapids, 1983, Eerdmans, 328. o.).

Ennek az imádságnak a szívében Jézus könyörög a tanítványai, illetve mindazok egységéért, akik a későbbiekben hisznek benne. Ez volt a fő témája: *„Én értük könyörgök, nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, mert a tied. Az enyéim mind a tied, és a tied az enyéim, és megdicsőítetem őbennük” (Jn 17:9-10, ÚRK).*

Az egyház egységének és Krisztusban való egységünknek mélyreható tárgyalása nem lehet teljes anélkül, hogy komoly figyelmet fordítanánk erre az imára. Miért fohászokodott Jézus, kikért könyörgött és mit jelent számunkra ma az imádsága?

## JÉZUS ÖNMAGÁÉRT IMÁDKOZIK

Jézus főpapi imája három részből áll. Először önmagáért imádkozik (Jn 17:1-5), majd a tanítványaiért (Jn 17:6-19), végül pedig azokért, akik majd a későbbiekben hisznek benne (Jn 17:20-26).

**Mi a lényege Jézus imádságának Jn 17:1-5 szakaszában, és mit jelent ez a számunkra?**

---

Jézus először is önmagáért könyörög. *János evangéliumának* korábbi eseményei során utalt rá, hogy még nem érkezett el az Ő órája (Jn 2:4; 7:30; 8:20). Ekkor azonban már tudja, hogy eljött az áldozatának ideje. Elérkezett földi életének drámai végkifejlete, és erőre van szüksége küldetése végrehajtásához. Ez az imádság ideje.

Jézus megdicsőíti az Atyát akaratának teljesítésével, még ha ezért el is kell szenvednie a keresztet. A keresztfeladás nem valamiféle fatalizmus, hanem éppen az Atyától kapott hatalmának gyakorlása. Nem mártírhálált halt, mert készségesen megdicsőítette az Atyát, amikor eleget tett annak, amiért testet öltött: áldozati hálált halt a kereszten a világ bűneiért.

**Jn 17:3 értelmében mi az örök élet? Mit jelent megismerni Istent?**

---

Először és elsősorban Jézus elmondja, hogy abban van az örök élet, ha személyesen megismerjük Istent. Ez nem cselekedetek vagy ismeret általi megváltás, hanem az Úr ismeretének tapasztalata az által, amit Jézus tett értünk a kereszten. Ezt az ismeretet közvetíti nekünk az Atyával való személyes kapcsolat. Az emberek hajlanak arra, hogy a tudást csupán tényekre és részletekre korlátozzák, itt azonban Jézus mélyebb és teljesebb dologra törekszik: személyes kapcsolatra Istennel. Első adventje is azt a célt szolgálta, hogy az emberiséget elvezesse Isten még teljesebb, megmentő ismeretére, valamint az egymással való egységre, hiszen Isten ismerete éppen arra irányul.

**Mi a különbség aközött, ha valaki tud Istenről vagy személyesen ismeri Őt? Milyen tapasztalatunk volt, ami segített megismerni az Urat?**

## JÉZUS A TANÍTVÁNYAIÉRT IMÁDKOZIK

**Konkrétan miért imádkozik Jézus Jn 17:9-19 szakaszában a tanítványait illetően?**

Ekkor Jézus a tanítványaiért könyörög, akiket az a halálos veszély fenyeget, hogy elveszítik a belé vetett hitüket a következő napok során, amikor már nem lesz velük testben. Ezért az Atya gondjára bízza őket. Jézus azért imádkozik, hogy az Atya őrizze meg tanítványait a világban. Itt nem a világot fohászodik, mivel tudja, hogy az szembehelyezkedik az Atya akaratával (1Jn 5:19). A tanítványok viszont a világban fogják végezni a szolgálatukat, ezért kéri Jézus, hogy őrizze meg őket a világ gonoszától. Valóban törődik a világgal, hiszen Ő a Megváltója, de az evangélium terjedése azoknak a bizonyágtételéhez kötődik, akik elmennek hirdetni a jó hírt. Ezért kell Jézusnak közbenjárnia értük, hogy ne győzze le őket a gonosz (Mt 6:13).

Az egyik tanítvány felett azonban mégis győzött a gonosz. Jézus még aznap este korábban megemléltette, hogy egyikük eldöntötte: elárulja Őt. Amint utalt rá, a Szentírás megjövendölte az árulást (Zsolt 41:10), Júdás mégsem a sors áldozata volt. Az utolsó vacsora közben Jézus a szeretet és a barátság jeleivel fordult felé (Jn 13:26-30). „A húsvéti vacsorán Jézus bebizonyította istenségét azzal, hogy leleplezte az áruló szándékát. Gyengéden Júdást is bevonta abba a szolgálatba, amelyet tanítványaival akart véghezvinni. Júdás azonban nem vette figyelembe a szeretetnek ezt az utolsó felhívását” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 624. o.).

Jézus tudta, hogy az irigység és a féltékenység megoszthatja a tanítványokat, amint az már többször is előfordult korábban, ezért az egységükért imádkozott. „*Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, akiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi*” (Jn 17:11)! Emberi teljesítményen túlmutat az ilyen egység, csak az isteni kegyelem következménye és ajándéka lehet. Egységük az Atya és a Fiú egységén alapszik, és ez a későbbi eredményes szolgálatuk nélkülözhetetlen előfeltétele. A szolgálathoz szintén elengedhetetlen az igazságban való megszentelődésük. A tanítványok szívét Isten kegyelmének bennük végzett munkája formálja át. Amennyiben bizonyóságot kívánnak tenni Isten igazságáról, őket magukat is meg kell változtatnia az igazságnak.

**Mit jelent az, hogy „nem e világból valók” (Jn 17:14)? Mi az bennünk, az életünkben, az életmódunkban, ami miatt nem leszünk „e világból valók”?**

## „AKIK MAJD... HISZNEK BENNEM”

Miután Jézus imádkozott a tanítványaiért, kiterjesztette imája körét mindazokra, „*akik majd az ő beszédükre hisznek bennem*” (Jn 17:20, ÚRK).

**Mi volt Jézus leghőbb kívánsága azokkal kapcsolatban, akik majd a későbbiekben elfogadják az evangéliumi üzenetet? Miért olyan fontos, hogy teljesüljön a kérése?**

Jézus azt kérte, hogy amint egy az Atya és a Fiú, úgy a későbbi hívők is egyek legyenek. *János evangéliumának* néhány helyén utalt már az Atya és a Fiú egységére, akik soha nem cselekszenek egymástól függetlenül, hanem minden tettükben egységesek (Jn 5:20-23). Egyformán szeretik a bűnbe süllyedt emberiséget, annyira, hogy az Atya kész volt odaadni Fiát a világért, a Fiú pedig hajlandó volt feláldozni az életét érte (Jn 3:16; 10:15).

Imájában Jézus az Atya és a Fiú között a szeretetben és a célokban megmutató egységre utal. „*Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok*” (Jn 13:35). Amennyiben szeretettel egységben vannak, nyilvánosan igazolják Jézussal és az Atyával való kapcsolatukat. „*Őszinte egységük bemutatásának ellenállhatatlan erővel kell tanúsítania az evangélium igazságát*” (Andreas J. Köstenberger: *John. Baker Exegetical Commentary on the New Testament*. Grand Rapids, 2004, Baker Academic, 498. o.). Így fogja megtudni a világ, hogy Jézus a Megváltó. Más szóval, nem lehet láthatatlan az az egység, amiért Jézus imádkozott. Különben hogyan győződhetne meg a világ az evangélium igazságáról, ha nem lát szeretetet és egységet Isten népe között? „Isten kivezet egy népet, hogy tökéletes egységben álljanak az örök igazság talaján... Istennek az a terve, hogy egész népe eljusson a hit egységére. Közvetlenül keresztre feszítése előtt Krisztus azért imádkozott, hogy tanítványai egyek legyenek, amint Ő is egy az Atyával, és így elhiggye a világ, hogy az Atya küldte el Őt. Ez a legmeghatóbb és leggyönyörűbb ima, ami egészen napjainkig átível a korszakokon. Jézus ezt mondta: »*De nemcsak értük könyörgök, hanem azokért is, akik majd az ő beszédükre hisznek bennem*« (Jn 17:20, ÚRK)” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*, 4. köt., 17. o.)!

**Mit teszünk egyénileg és a gyülekezetünkben azért, hogy eljussunk az itt bemutatott egységre? Miért kell mindannyiunknak bizonyos mértékig meghalni az énünknek, ha azt akarjuk, hogy a gyülekezetben megvalósuljon a szükséges egység?**

## A KERESZTÉNYEK EGYSÉGE

**Olvassuk el Mk 9:38-41 és Jn 10:16 verseit! Mit tudhatunk meg a ki-  
rekesztő lelkületről és az ítélkezésről a János apostolnak adott jézusi vá-  
laszból?**

A *János evangéliuma* 17. fejezetében elmondott jézusi imát a hetednap  
adventisták általában a saját felekezetük egységére vonatkoztatják. Egyhá-  
zunknak egységben kell lennie, hogy betölthessük küldetésünket, hirdetve a  
világnak a hármass angyalai üzenetet. Erről a pontról többnyire nincs vita. Vi-  
szont mi a helyzet a más keresztényekkel való egység kérdésével? Hogyan  
viszonyuljunk hozzájuk Jézus imája fényében? Feltétlenül hiszünk abban,  
hogy Istennek vannak hűséges emberei más egyházakban is, nem csak a mi-  
énkben. A Biblia szintén világossá teszi, hogy Istennek még Babilonban is  
vannak hűségesei: „*Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek  
az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból*” (Jel 18:4). Ugyanakkor vi-  
szont tudjuk, *A jelenések könyve* szerint nagy hitehagyás tapasztalható a  
Krisztus nevét vallók között, az utolsó napokban pedig sok hamis keresztény  
összefog majd egymással és az államhatalommal, hogy végrehajtsák a Jel  
13:1-17 szakaszában szemléletesen bemutatott üldözést. Ebből következik,  
hogy az adventisták mindig igen óvatosan álltak hozzá a más egyházakkal  
való egység kérdéséhez, mint amit pl. az ökumenikus mozgalomban látha-  
tunk. Hogyan viszonyulunk tehát más felekezetekhez? Ellen G. White a kö-  
vetkezőt írta a hetednap adventisták és más keresztények együttműködésé-  
ről, legalábbis egy konkrét esettel kapcsolatban: „Miközben az emberi esz-  
köz aláveti akaratát Isten akaratának, a Szentlélek hat azoknak a szívére,  
akiknek szolgál. Láttam, hogy nem szabad elzárkóznunk a Keresztény Nők  
Mértékletességi Szövetsége munkatársaitól. Ha összefogunk velük a teljes  
absztinencia érdekében, nem változtatjuk meg az álláspontunkat a hetedik  
nap megünneplésével kapcsolatban, és kimutathatjuk, hogy értékeljük a mér-  
téketesség kérdésében elfoglalt álláspontjukat. Amikor ajtót nyitunk nekik  
és meghívjuk őket, hogy lépjenek egységre velünk a mértékletesség érdeké-  
ben, biztosítjuk a segítségüket a mértékletesség frontján. Ők pedig, velünk  
egyesülve hallani fognak olyan új igazságokat, amelyekkel a Szentlélek érin-  
teni akarja a szívüket” (*Welfare Ministry*. 163. o.). Ellen White egy konkrét  
esettel foglalkozik egy adott időben, ami viszont olyan elvet mutat a más ke-  
restényekkel való kapcsolat terén, amelyet követhetünk, főleg, ha egy bizo-  
nyos ügy érdekében történik az összefogás.

## EGY HITEN, SZERETETBEN

Jn 17:3 versében mondta Jézus: az az örök élet, hogy megismerjük Istent. 1Jn 2:3-6 szakaszának elolvasása után fogalmazzuk meg, hogy mit jelent ismer-ni Istent! Hogyan mutathatjuk be a hétköznapiakban, hogy megismertük Őt?

A társadalomban az emberek általában szeretik magukat törvénytisztelő állampolgároknak nevezni, holott kevésbé tartják kötelező érvényűnek Isten bibliai parancsolatait. Egyesek még arra is hivatkoznak, hogy a kegyelem eltörölte a parancsolatokat. Csakhogy nem ezt tanítja a Biblia! „A parancsolatok megtartása nem a feltétele Isten megismerésének, hanem annak a jele, hogy ismerjük és szeretjük Istent/Jézust. Ezért Isten ismerete nem csupán elméleti tudás, hanem tettekhez vezet” (Ekkehardt Mueller: *The Letters of John*. Nampa, Idaho, 2009, Pacific Press, 39. o.). Jézus hangsúlyosan kijelentette: „*Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok*” és „*Aki ismeri az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem*” (Jn 14:15, 21). „*Abból ismerjük meg, hogy szeretjük az Isten gyermekeit, hogyha az Istent szeretjük, és az ő parancsolatait megtartjuk. Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait; az ő parancsolatai pedig nem nehezek*” (1Jn 5:2-3).

### **Milyen új parancsolatot adott Jézus a tanítványainak (Jn 13:34-35)? Hogyan kapcsolódik ez a Jézus követői közötti egység gondolatához?**

A felebarát szeretetének előírása önmagában nem volt új gondolat, mert részét képezte annak a tanításnak, amit Mózesnek adott Isten (3Móz 19:18). A tanítványoknak szóló parancsban az volt az új elem, hogy úgy kell szeretniük egymást, *ahogyan Jézus szerette őket*. A keresztyének közössége számára az új erkölcsi rendet Jézus önfeláldozó szeretetének a példája adja.

Milyen nagyszerű mércét állított elénk Jézus! Életével a gyakorlatban mutatta be a cselekvő szeretetet. A kegyelem munkájának az egésze folyamatos szolgálat szeretettel, önmegtagadással, önfeláldozó erőfeszítéssel. Elképzelhetjük, hogy Krisztus élete a szeretet és a mások javát kereső önfeláldozás szakadatlan példája volt. A Krisztust mozgató erőnek kell készítenie népét is minden közös dolgukban. Milyen nagy ereje lenne e bizonyágtételnek a világban! És milyen hatalmas, egyesítő erőt képezne közöttünk ez a szeretet!

**Hogyan tanulhatunk meg mi is olyan önfeláldozó szeretetet tanúsítani, mint ami Jézust jellemezte?**

## TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, „Isten változhatatlan törvénye” c. fejezetből 381-384. o.

„Noha a Hetednap Adventista Egyház világszéles felekezet, amelynek sok gyülekezete van, az adventisták nem állítják magukról, hogy egyetemes egyház volnának. Az egyetemes egyház minden felekezetnél szélesebb körű. Látható és láthatatlan is, mivel azok alkotják, akik hisznek Jézusban és követik Őt. Ez a bizonyos teológiai kérdés még fontosabbá válik, ha számításba vesszük a keresztyének körében tapasztalható hitehagyást, amiről elevenbe vágó képet fest *A jelenések könyve*. Jelenések 12. fejezetében a tiszta egyház szemben áll a 17. fejezet »parázna asszonyával«, Babilonnal, a nagy várossal, ami pedig ellentétes a 21-22. fejezetekben a Bárány menyasszonyával, a szent várossal, az új Jeruzsálemmel. Az I. század során az egyetemes egyház viszonylag látható lehetett, viszont a középkorban már sokkal nehezebb és bonyolultabb volt megfigyelni. Így az adventisták nem csupán a saját felekezetüket tekintik leszűkítve Isten igaz egyháza alatt, ugyanakkor automatikusan nem is terjesztik azt ki más keresztyén egyházakra. Isten igaz egyháza azokból tevődik össze, akik őszintén hisznek az Úrban. Isten ismeri őket. Másrészt viszont az adventisták vallják, hogy Isten különleges, látható, végidei maradékát képezik, amiről Jel 12:17 verse és a 12-14. fejezetek írnak. A maradéknak van helyi és egyetemes jellege is (Jel 2:24; 12:17)” (Ekkehardt Mueller: *The Universality of the Church in the New Testament* c. cikke, Ángel Manuel Rodrigéz, szerk.: *Message, Mission, and Unity of the Church*. Silver Spring, Md., 2013, Biblical Research Institute, General Conference of Seventh-day Adventists, 37. o.).

## BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

**Miért olyan fontos egyházunk számára, hogy teljesüljön, amiért Jézus imádkozott *János evangéliuma* 17. fejezetében? Mit tudhatunk meg a mai egyházunkkal kapcsolatban annak alapján, amire Jézus vágyott az I. századi népe egységét illetően?**

**ÖSSZEFOGLALÁS:** *János evangéliuma* 17. fejezetében a főpapi ima arra emlékeztet, hogy Jézusnak még ma is fontos az egyház egysége. Legyen az Ő imádsága a miénk is! Igyekeznünk kell Isten Igéjében megszilárdítani a hitünket. Fontos az is, hogy az egymás iránti szeretet jellemezze a kapcsolatunkat mindenkivel, beleértve más keresztyéneket is, még ha bármilyen ponton lehetnek is közöttünk teológiai nézetkülönbségek.

## **PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET:**

### **MÚLIK EGY ÉV**

Magamba nézek.  
Az emlékek itt vannak velem.  
Szomorú a számadás,  
a mérleg:  
az egyik serpenyő  
üres, Istenem!  
A mulasztások helyére  
könnyeim hullatom,  
hadd húzza le mélyen  
a mérleget, fájjon  
keservesen, nagyon!

– A másikba tedd  
a megbocsátás örömét,  
mert irgalmad  
mindennél nagyobb!  
S Fiad keresztje  
ott, a Golgotán  
a bűnösökre is ragyog.